אברהם סוצקעווער

צו לייזער וואָלף

דו פּראַקטיקער שטאַמלינג פֿון איובֿ און מאָטקע חב״ד,
געוואַקסן אויף ייִדישער גאַס, אויף אַן ערדענעם טויער, —
ווער האָט דיך פֿאַרטוויזנטאײַנאַכטיקט אין העק אַשכאַבאַד,
פֿאַרהונגערט מיט שיינקייט, צו שטאַרבן אָן קיינעמס באַדויער?

איך שטיי לעבן הײמישן ברונעם. פֿלעגסט אַלע פֿאַרנאַכט
מיט רינעגדיק־הילצערנע עמערס, פֿון דאַנען צום גאַניק
אַדורכפּערלען גאָר דעם פֿאַרסאַזשעטן הויף. און מיר דאַכט:
געפֿינען מע קאָן נאָך די פּערל. זיי זײַנען פֿאַראַניק.

עס טראָגט איצט אַ הויקער צוויי עמערס מיט בלוט. קוק אים אָן.
צום שטיבל איך שאָטן זיך ווערליק די טראָפּנס, פֿאַוואָליע.
אַזוי ווי דער אַשמדאַי שלמהס גינגאָלדענעם טראָן
פֿאַרכאַפּט האָט דער הויקער מיט צויבערשטיק דײַן מעטראָפּאָליע.

אומישנע האָט ער זיך פֿאַרשטעלט פֿאַר אַ הויקער, געוויס!
פֿאַרוואָרפֿן אַהינטער סמבטיון עס האָט דיך דער שכן.
ער טרינקט פֿון די עמערס, באַהאַלט זײַנע הינערשע פֿיס.
דײַן זיגלרינג בליצט אויף זײַן פֿינגער, אָ, וויי צום נצחון!

נאָר אָט איז דײַן ספֿינקסענע קאַץ וואָס ער האַלט אויף אַ קייט!
— ווו איז לייזער וואָלף? פֿרײַכט זי קלאַנגען אַרויס ווי אַן אָרגל.
ס׳דערשרעקט זיך דער הויקער. די קאַץ גיט אַ שפּרונג בלינדערהייט
און מיאַוקעט מיט גרים דײַנע גראַמען בײַ אים אויפֿן גאָרגל.

ווילנע, 1945